

Glasna
tišina

Zbirka poezije „Glasna tišina“ proizašla je iz podrške ženama izloženim nasilju koje su se obratile Ženskoj udruzi „IZVOR“. Od svog osnutka 2001., „IZVOR“ održava Grupu za psihološku podršku ženama žrtvama nasilja sa svrhom da im se omogući siguran prostor u kojemu mogu progovarati o proživljenim traumatskim iskustvima.

Unutar postojeće Grupe za podršku nastala je podgrupa terapeutske poezije na kojima su žene kroz pisanje pjesama naučile jedan novi mehanizam samopomoći u teškim trenucima. Objavljivanjem ovih stihova one slobodno javnosti prenose svoja iskustva proživljenog nasilja, osjećaje i promišljanja, u svoje ime i svojim vlastitim glasom.

Ohrabruje nas spoznaja da su ove ispisane riječi podrška i snažan poticaj Drugima da glasno progovore o svojem iskustvu.

Tim Ženske udruge „IZVOR“

Život u okvirima

Teško je biti samo broj
Teško je biti u službenom zapisniku
samo zapis više

Teško je jer imaš svoje samopoštovanje
a nemaš pravo na pomoć,
na svoje stečeno „ja“
Teško je danas zadržati svoje dostojanstvo,
dobrotu i čovjekoljublje

Živiš samo po nekim okvirima zakona,
okvirima okruženja
i okvirima društva u cjelini

Nitko ne čuje i ne vidi vapaj za pomoći
jer ti si samo broj,
samo još jedan slučaj u moru
svakodnevnih umornih ljudi
koji ili ne smiju ili ne žele
ili su slijepi na ljudsku nepravdu i bol

Tko ste vi? Gdje ste vi?
koji primete plaću za svoj nerad
koji bahato vozite jahte i lude automobile
koji ne vidite nikoga osim sebe
i svojih okvira po zakonu

Đurđica

Bol i strah

Meni, zašto baš meni
Zašto je ta bol u meni
Voljela bih da prođe,
da sam sretna
Kada mi kažu „Dobro jutro, mama!“
ta mala, slatka bića
stavljaju mi osmijeh na lice
Tada znam, bol u meni će proći

Kada pada noć
u meni strah i bol
Pitam se, zašto baš meni
Tada legnem pored svojeg malog anđela
koji mi šapne „Sve će to proć'“

Jovanka Stojanac

Atomska katastrofa

Prije godinu dana vidjeh kraj
jednog života,
koji je bio nešto kao
atomska katastrofa
Danas se osjećam dobro,
osjećam svoj sjaj.

Čovjek koji je činio zlo
napokon je pao na tlo
Ljudi su ga tapšali po ramenu
dok je uništavao svoje
kao da ima srce u kamenu

On je i dalje sebičan i sam
Ne razmišlja o sutra
i nikada ne vidi ljepotu prirode
niti prekrasan dan

Veseli ga tuga
dok, nesvjesno,
uništava samoga sebe

Martina Karakaš

Mama

Evo, još jedan dan je na izmaku
kao mnogi prije njega
Uvijek jedno te isto
Kada će se već jednom nešto promijeniti

Po cijele dane slušam
„mama, daj ovo“
„mama, di je ono“
„mama, pomози mi“
i po tisući put čuje se taj „mama“

Pitam se kako toj djeci
nije dosadilo ponavljati
jedno te isto
Nisam ja hobotnica
da imam bezbroj ruku i nogu

Pitam ih zašto ne zovete nekad i tatu
„A koga to?“
Pa on nas ne vidi niti čuje
Ti si uvijek tu kada nam trebaš“

Teško je kada za nešto treba dvoje
a sve ostane na jednoj...

Lidija

UTIŠANA U PRIJEVODU

Tišina

glasna, mučna

i bučna tišina

Taj glas bez glasa

Koji istim jezikom šuti

I istom šutnjom progovara

Upozorava!

Proizvodi buku, al nečujnu buku

Tako neslućenu

Rađe prešućenu

Potisnutu

Rađe zaboravljenu i neizgovorenu

Da vas slučajno ne uznemiri!

Kažu neodređena

Redovito predodređena

Lako pretpostavljena

Još lakše zapostavljena

I ostavljena

Rubno

Suviše rubno

Rukom odmaknuta, u stranu pomaknuta

Da u miru glasno svoju šutnju šuti!

Nikolina Zec

JAČA SAM

Jaka sam

Svjesna sam da neke stvari

Nije lako ostaviti iza sebe

Nije lako zaboraviti ni preboljeti

Ali može se

Jaka sam

Jača sam od nesanice što me proganja noćima

I vraća misli koje me prate od jutra

Jača sam od želje koja me muči

Svaki put kada čujem neku staru pjesmu

Jača sam od straha

Da neću moći sama

Da neću moći krenuti ispočetka

Da nikada više neće biti isto kao prije

Jača sam od uspomena koje dolaze kada ne treba

Pokušavajući vratiti stare dane u sjećanju

Jača sam od nikada zaboravljenih brojeva telefona

Tajnih poruka

Propuštenih poziva

Davno sanjanih i nikada ispunjenih snova

I ne, neće biti kao prije, nikada više

Bit će bolje

Jer sam jača

Jovanka Stojanac

Jesen jednog života

Tiho na prstima
laganim koracima
kao balerine kad' uče svoje prve korake
stigla je još jedna jesen
u mojem životu
Baš prava jesen
tmurna, žuta, hladna...
Uzalud molim za bar malo topline
ljudskim svecima
kad su i ta srca postala
hladna i nedodirljiva
Nitko ne čuje
jauke, boli, tugu...
Nitko tko bi mogao pomoći
ne želi čuti vapaje
Izgleda kao da na ovome svijetu
nema nikoga kome bi se mogli obratiti

Što je život?

Život je samo jedan mjehurić sapunice
Ako ga ne znamo čuvati on se uništava
A toliko bismo mogli učiniti
samo da ta srca postanu toplija i mekša

Lidija

Prije i sada

Razmišljam već par dana
o prije i o sada
nije bilo lako tada

Međutim, nikoga bilo nije
da mi tugu makne
ili skrije

Ona se skupljala
pružala, širila,
i snove uništavala

Danas kada je se lako riješim
u potez-dva
mogu i druge da utješim

Pomogle su mi pisane riječi
svake večeri
i razgovori dugi
s ljudima kojima sreća dane kroji

Ti ljudi su rijetki k'o 13. petci
ali bilo ih je kada su svi okrenuli leđa
kao da ih ono što govorim vrijeđa

Stoga kažem hvala dragi ljudi
kojima ja nisam čudo
koji čujete moj glas
koji vas prodrma i probudi

Martina Karakaš

Netko

Kako netko može negirati
osobu koja je 21 godinu života
posvetila zajedništvu obitelji,
rodbini, djeci i prijateljima?

Kako netko može negirati
obostranu brigu
za nemoćne roditelje?

Kako netko može negirati
zajedničke teške godine
rata i prognanstva?

Kako netko želi reći da
jedna osoba nije postojala 21 godinu?
Što je to ušlo u um,
što je to ušlo u srce ljudima
s kojima si provela dobro, loše, tugu, veselje?

Zar razum ne bi trebao reći
idemo svaki svojim putem
Sretno tebi, sretno meni
i to je život

Đurđica

Izdaja

Kada je teško
Kada padne noć
Kada trebaš pomoć
A nitko neće doć'

Gdje su prijatelji moji
S kojima sam jila i pila
Gdje su drugovi moji
Uz koje sam uvijek bila

Gdje je čovjek u plavom
Rekoše da ga mogu zvati
Gdje je pravda
Izdaše me, mogla sam znati

Kamo krenuti
Kamo poći
Niti me vide, niti čuju
Kada će jutro doći

Zakoni šute
Tiši no ljudi
Gdje je pravda
Izdali me na rodnoj grudi

Marina Pavičić

IZVOR

Izvor je život
Izvor je nada
Izvor je biser
Što uvijek blista

Izvor je kap
Koja život znači
Izvor je mjesto
Gdje ćeš sebe naći

Marija Stupalo

Zbirku izdala:

IZVOR

Ženska udruga
“IZVOR” Tenja

TENJA, V. Mačeka 20
tel/fax: + 385 (0) 31/ 290 433
SOS telefon: 0800 200 151
zenska.udruga.izvor@gmail.com
www.zenska-udruga-izvor.hr

Naslovna stranica:
Ines Matijević Cakić

Osijek, 2014.

Izdavanje zbirke financijski podržali:

Grad Osijek

Ministarstvo pravosuđa
Ministarstvo socijalne politike i mladih

Nacionalna zaklada
za razvoj civilnog društva

